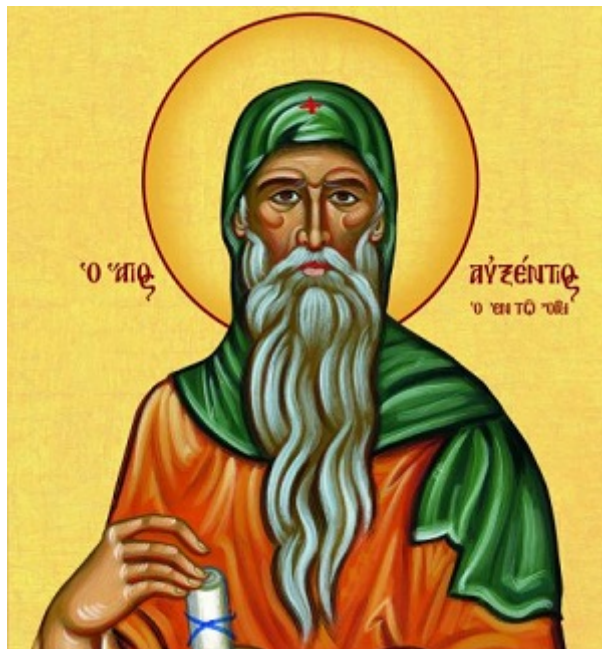

28 Σεπτεμβρίου 2022

Άγιος Αυξέντιος, Πώς έληξε η φιλονικία για την διεκδίκηση του λειψάνου του

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Ὁσιος Αυξέντιος ὁ ἐν τῷ ὄρει Ἰούτιον ἢ Γιούτι τῆς Καρπασίας Κύπρου.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ἀφού ὁ Ὁσιος [Ὁσιος Αυξέντιος] διέτριψεν [έζησε] αρκετούς χρόνους, κατά τὸ συναξάριόν του, εἰς τὸ προλεχθέν σπήλαιον [στο ὄρος Ἰούτιον ἢ Γιούτι τῆς Καρπασίας τῆς Κύπρου], ανεπαύθη τελικά ἐν εἰρήνῃ καὶ μεταστάθηκε πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστόν γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὰ οὐράνια βραβεῖα τῆς νίκης του ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων, ἀπ' Αὐτόν τὸν Ἀγωνοθέτην Χριστόν, σύμφωνα με τοὺς κόπους του καὶ νὰ συναγάλλεται αἰωνίως μετὰ τῶν Ἀγγέλων.

Μετὰ ἀπὸ πολλοὺς χρόνους κάτοικοι τῶν δύο γειτονικῶν χωριῶν Κώμης Κκεπίρ καὶ Εφτακώμης (τῆς παλαιότερα λεγομένης Ναυτοκώμης), ἴσως ψαράδες, ἀνακάλυψαν τὸ σπήλαιον με τὸ ἅγιον Λεῖψανον τοῦ Ὁσίου.

Εκεῖ υπήρχαν πέτρες καὶ φυτὰ τὰ λεγόμενα βρύα ἐπάνω ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου. Ὄθεν πολλὰς φορές περνοῦσαν οἱ προειρημένοι ψαράδες κοντὰ ἀπὸ τὸ σπήλαιον οσφραίνονταν οσμὴν θαυμασίας ευωδιάς, καὶ ἔτσι ἀφού ἔφυγαν τὶς πέτρες, ἀνακάλυψαν τὸ τίμιον Λεῖψανον.

Ἀφού πήγαν στὴν τότε ἀρχιεπισκοπὴν Κύπρου γιὰ νὰ δηλώσουν τὴν εὑρεσὶν τοῦ

τιμίου Λειψάνου στους εκκλησιαστικούς αρμοδίους και να ζητήσουν εξηγήσεις σε ποιον άγιον ανήκει το Λείψανον, πήραν την απάντησιν ότι στα βορειοδυτικά του όρους Ιούτιον της Εφτακώμης ασκήτευσεν κάποιος μοναχός ονόματι Αυξέντιος.

Σε φιλονικείαν όμως κατέληξεν η εύρεσις του τιμίου Λειψάνου, διότι, οι περισσότεροι που το βρήκαν ήσαν από την Κώμην Κκεπίρ και έλεγαν ότι σ' αυτούς ανήκει διότι αυτοί το βρήκαν, οι δε Εφτακωμίτες έλεγαν ότι δικό τους είναι, διότι στα όρια του χωριού τους βρέθηκε.

Έτσι φιλονικούντες και διεκδικούντες το ιερόν Λείψανον, βρέθηκε κάποιος τελικά και τους πρότεινε μίαν σοφή λύση. Οι κάτοικοι του ενός χωριού να βάλουν το ένα βόδι και οι κάτοικοι του άλλου το άλλο βόδι και έτσι αφού τα ζεύξουν σε άμαξαν και βάλουν πάνω το άγιον Λείψανο να τ' αφήσουν στην διοίκηση της Θείας Προνοίας και του θελήματος του Αγίου, και σ' όποιον τόπον σταματήσουν μόνα τους, εκεί θέλει ο Άγιος να κτισθή ο ναός του.

Έτσι κι' έγινε, ο λόγος του σοφού εκείνου αντρός έγινε πράξις. Τα βόδια ξεκίνησαν με το ιερόν Λείψανον εις την άραξαν και οι πιστοί ακολουθούσαν και φθάσαντες εις την Εφτακώμην, δεν εσταμάτησαν αλλά διασχίσαντες αυτήν επροχώρησαν προς την Κώμην, προς πλήρη απογοήτευσιν των κατοίκων της.

Όταν έφθασαν εις την Κώμην, άκουσαν οι λαοί άόρατην φωνήν που έλεγεν «Κώμη! Κώμη»! Η άμαξα τελικά εσταμάτησεν εκεί που βρίσκεται ως σήμερα ο μεγαλοπρεπής ναός του Αγίου. Τότε όλοι οι παρευρισκόμενοι Κωμίτες έψαλλαν επί αρκετήν ώραν το «Κύριε ελέησον».

Αφού παρέλαβαν το σεβάσμιον Λείψανον του Αγίου οι κάτοικοι της Κώμης Κκεπίρ το τοποθέτησαν προσωρινά στην εκκλησίαν του Αγίου Γεωργίου, μέχρι που κτίστηκεν ο νεόδμητος ναός επ' όνόματι του Αγίου στην τοποθεσίαν που σταμάτησαν τα βόδια, στην ανατολικήν άκραν του χωριού.

Δυστυχώς στο πέραςμα των αιώνων δεν ελήφθη η δέουσα φροντίς διά την διαφύλαξιν του λειψάνου του Όσιου και μέχρι το 1974 υπήρχαν εκεί, μόνον δύο τεμάχια του κρανίου του Αγίου που διετηρούντο εις μίαν αργύραν θήκην.

Από το βιβλίο του Μοναχού Βλασίου Σταυροβουινιώτη, «Πατερικόν της νήσου Κύπρου, (Άγιοι Ασκητές και Σπήλαια της Κύπρου)», γ' έκδοση, Θεσσαλονίκη.

<https://bit.ly/3RyF7tL>